

Sygn. akt IX U 346/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Łącka
Protokolant:	Joanna Metera

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 r. w Rybniku

sprawy z odwołania E. C. (C.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania E. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 17 stycznia 2017 r. Znak (...)

oddala odwołanie

Sędzia

Sygn. akt IX U 346/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.01.2017r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

odmówił E. C. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem podstawy wymiaru składek przypadających w całości lub w części po przyznaniu świadczenia bo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w najkorzystniejszy sposób tj. od zarobków z lat 1969-2008 wynosi 201,25% przy przyjęciu zarobków w wysokości minimalnej za okres od 6.07.1968r do 31.12.1979r z powodu braku dokumentacji zarobkowej.

Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji i wniósł o jej zmianę i zasądzenie kosztów postępowania zarzucając, że nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów zarobkowych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

E. C. od 9.12.1994r nabył prawo do emerytury. Był zatrudniony w KWK (...) od 6.07.1968r do 16.11.1969r jako telemonter stażysta a od 17.11.1969r do 30.04.1995r jako telemonter pod ziemią.

W dniu 25.11.2016r ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury w trybie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu sporządzone na podstawie dokumentacji zarobkowej obejmującej lata 1980-1995 oraz 2007-2009 (akta rentowe).

Nie zachowała się dokumentacja zarobkowa ubezpieczonego sprzed 1980r. W aktach osobowych ubezpieczonego znajduje się karta zasiłkowa i adnotacje o zaszeregowaniu i o dniówkach przodkowych (załączone akta ZUSu).

Ubezpieczony był wynagradzany w systemie dniówkowym. Otrzymywał premie o charakterze uznaniowym i o jej wysokości decydował kierownik oddziału. Pracował w systemie trzymianowym, w warunkach zapylenia i w co najmniej w dwie niedziele w miesiącu. Ubezpieczony otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie z Karty Górnika oraz deputat węglowy (zezn. ubezp. k. 19a-20 akt spr.).

W oparciu o opinię biegłej Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat, to jest z lat 1971-1975 i 1980-1994 wynosi 226,91%. Przy odtwarzaniu zarobków ubezpieczonego uwzględniono takie składniki jak płaca zasadnicza, dodatkowe wynagrodzenie z „Karty Górnika”, dodatek nocny, dodatek za pracę na II zmianie od 1975r, dodatek za pracę w warunkach szkodliwych za dni przepracowane w przodkach, dodatek za pracę na II zmianie od 1975r, deputat węglowy (opinia biegłej A. K. k. 26-54 akt spr.).

Sąd uznał opinie biegłej za rzeczową i przekonującą. Do wyliczenia podstawy wymiaru składek biegła przyjęła tylko te składniki wynagrodzenia ubezpieczonego, które wynikają z dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych lub wynikają z układu zbiorowego pracy i które miały charakter stały i w tych uregulowaniach był wskazany sposób ich wyliczenia.

Organ rentowy podniósł, że nie ma dokumentacji, która by potwierdzała prace zmianową, pracę w dwie niedziele w miesiącu ubezpieczonego. Podniósł również, że jego wątpliwości budzi przyjęcie do wyliczeń dodatku szkodliwego.

Ubezpieczony reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie złożył zastrzeżeń do opinii biegłej.

W oparciu o powyższe, Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 110a ustawy z dnia 17.12.1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016r, poz. 887) wysokość emerytury oblicza się ponownie o d podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15 z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 jest wyższy niż 250%.

Ubezpieczony nie udokumentował swoich zarobków sprzed 1980r i nie wniósł także zastrzeżeń do wyliczeń dokonanych przez biegłego, który odtworzył zarobki stanowiące podstawę wymiaru składek za lata 1970-1979.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego obliczony z 20-tu najkorzystniejszych lat podlegania ubezpieczeniu jest niższy niż 250%.

Zauważyć należy, że z okresu, kiedy zachowała się dokumentacja zarobkowa ubezpieczonego, czyli z okresu 1980-1995, tylko w latach 1983-1988 zarobki ubezpieczonego przekraczały 250% średnich zarobków krajowych.

Suma wskaźników wysokości podstawy wymiaru z okresu 1980-1994 wynosi 3794,78 a zatem za każdy rok przez co najmniej 5 lat przed 1980r zarobki ubezpieczonego musiały by być tak wysokie by stanowiły 241% średniego wynagrodzenia krajowego.

Skoro ubezpieczony był wynagradzany w systemie dniówkowym, to wraz ze wzrostem stawek zaszeregowania rosły jego zarobki, skoro od 1969r liczono je od stawki 94 zł, od XI.1979r od stawki 106 zł, a od 1.06.1972r od stawki 118 zł, zaś od 1.01.1984r – 364 zł. W tym stanie rzeczy, skoro wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony od rzeczywistych zarobków w latach 1980, 1981 i 1983 był znacznie niższy niż 241% z przeważającym prawdopodobieństwem przyjęć można, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za wcześniejsze lata byłby niższy niż 241%.

Dlatego też Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie jako niezasadne.

Sędzia: